

Pondělí po 3. neděli adventní

Nm 24,2-7.15-17a

Když Bileam zdvihl své oči, viděl Izraelity tábořit podle kmenů. Sestoupil na něj duch Boží a on pronesl svůj výrok: „Mluví Bileam, syn Beorův, mluví muž s pronikavým zrakem, mluví ten, kdo poslouchá slova Boží. Vidí, co mu dává Všemohoucí zřít, klesá s odhaleným zrakem. Jak krásné jsou tvé stany, Jakube, tvé příbytky, Izraeli! Rozprostírají se do dále jak údolí, jako zahrady podél řeky, jak aloe, které zasadil Hospodin, jako cedry podél vody. Voda hojně vytéká z jeho věder, jeho osení má bohatou vláhu. Jeho král bude vyšší než Agag, povzneseno bude jeho království.“ Dále pronesl: „Mluví Bileam, syn Beorův, mluví muž s pronikavým zrakem, mluví ten, kdo poslouchá slova Boží, kdo zná vědění Nejvyššího, vidí, co mu dává Všemohoucí zřít, klesá s odhaleným zrakem. Vidím jej, ale nikoli nyní, zřím jej, ale nikoli zblízka. Vyjde hvězda z Jakuba, povstane žezlo z Izraele.“

Mt 21,23-27

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu s otázkou: „Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo ti k tomu dal plnou moc?“ Ježíš jim odpověděl: „Také já se vás zeptám na jednu věc. Když mi na ni odpovíte, i já vám řeknu, jakou mocí dělám tyto věci. Odkud byl Janův křest? Z nebe, anebo od lidí?“ Ale oni mezi sebou uvažovali: „Řekneme-li 'z nebe', namítne nám: 'Proč jste mu tedy neuvěřili?' Řekneme-li však 'od lidí', musíme se bát lidu, protože všichni pokládají Jana za proroka.“ Odpověděli tedy Ježíšovi: „Nevíme.“ A on jim řekl: „Ani já vám nepovím, jakou mocí tyto věci dělám.“

Když přišel Ježíš do chrámu a učil, přistoupili k němu velekněží a starší lidu s otázkou: „Jakou mocí děláš tyto věci? Kdo ti k tomu dal plnou moc?“

V dnešním evangeliu velekněží, kteří se ptají Ježíše, jakou mocí jedná, nemají horizonty, jsou uzavření ve svých kalkulacích a jsou otroky své rigidnosti. Lidské kalkulace totiž zamykají srdce, skončují se svobodou, zatímco naděje nás uvolňuje. Jak krásná je svoboda, velkodušnost a naděje mužů a žen církve. Ale jak nepěkná a škodlivá je rigidita žen či mužů církve, klerikální rigidnost postrádající naději. (...) Jsou dvě cesty. Jednak cesta toho, kdo má naději v Boží milosrdenství a ví, že Bůh je Otec, protože odpouští vždy a vše. Za pouští je Otcovo objetí a odpuštění. A potom také cesta těch, kdo se utíkají do svého otroctví, do vlastní rigidity a nevědí nic o Božím milosrdenství. Jako oni znalci Zákona, kteří byli studovaní, ale jejich věda je nespasila.

Když jsem v roce 1992 v Buenos Aires během jedné mše za nemocné dlouho zpovídal, přišla jistá žena, velice úctyhodného věku, s očima vidoucíma daleko a plnými naděje, zeptal jsem se jí: „Babičko, jdete ke zpovědi?“, protože jsem byl zrovna na odchodu. – „Ano.“ – „Vy ale nemáte hříchy.“ – A ona mi řekla: „Otče, každý je máme.“ – „Ale co když je Pán neodpustí?“ pokračoval jsem. – „Bůh odpustí všechno,“ odpověděla mi. – „A jak to víte?“ ptám se. – „Protože kdyby Bůh neodpouštěl všechno, neexistoval by svět.“

Mezi oněmi dvěma postoji, tedy postojem svobody a naděje vedoucím k Božím milosrdenství a postojem uzamčenosti zákonického a vlastně egoistického otroka vlastní rigidnosti, si pamatujme tuto lekci, kterou mi dala ona osmdesátiletá stařenka – byla to Portugalka: Bůh odpouští všechno, jenom čeká, až se k Němu přiblížíš.

papež František 14. 12. 2015

Jsou dvě cesty, dva postoje...

